

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph.D. ve věci

žalobce: S. S., st. přísl. X
t. č. pobytem X
zast. advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2023, č. j. OAM-60/ZA-ZA11-D02-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 3. 2023, č. j. OAM-60/ZA-ZA11-D02-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 3. 4. 2023, rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Rakouská republika.
2. Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojí žalobou a požaduje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve poukázal na to, že neexistuje důkaz o tom, že by o mezinárodní ochranu požádal v Rakousku, a který by tak odůvodňoval příslušnost tohoto státu k posouzení jeho žádosti.
3. Dále namítl, že byl vyrozuměn žalovaného ze dne 22. 3. 2023 zpraven o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí na den 20. 4. 2023. Žalovaný mu však neumožnil, aby se na uvedené pracoviště dostavil a rozhodl předčasně. Tím byl žalobce zkrácen na svých procesních právech. Tuto námitku však žalobce vzal opravou žaloby ze dne 26. 4. 2023 zpět.
4. Žalobce také namítl, že se žalovaný nezabýval přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Tento dopad je nepřiměřený, žalobce je v zemi původu ohrožen na životě.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 24. 9. 2022 v Rakouské republice; ta je proto příslušná k posouzení jeho žádosti. Spisový materiál rovněž prokazuje, že žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřil.

II. Posouzení věci soudem

6. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým postupem, žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil).
7. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k takové vadě je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud z jeho odůvodnění nelze seznat důvody, proč správní orgán určitým způsobem rozhodl. Takovou vadou napadené rozhodnutí netrpí. Je z něj zřejmé, že žalovaného k závěru o nepřipustnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a k závěru, že je na místě jeho předání do Rakouské republiky, vedla skutečnost, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice poté, co podal žádost o mezinárodní ochranu v Rakousku. Dle čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení je proto státem příslušným k posouzení žádosti žalobce Rakouská republika.

8. V tomto typu řízení je žalovaný vždy povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevyklučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný má přitom zásadně povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Obě uvedené povinnosti žalovaný splnil. V napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že rakouský azylový systém zcela odpovídá evropským standardům azylového práva. Součástí správního spisu je Informace OAMP ze dne 6. 10. 2022, Azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky.
9. Dle článku 3 odst. 1 dublinského nařízení, žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země posuzuje jediný členský stát, který je příslušný dle kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, pokud není na základě kritérií jmenovaných zákonem určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
10. Žalobce namítá, že neexistuje protokol, který by prokazoval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rakousku. Součástí správního spisu je však záznam o výsledku porovnání otisků prstů v systému Eurodac, ze kterého vyplývá, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rakouské republice dne 24. 9. 2022. Systém Eurodac je evropský systém pro porovnávání otisků prstů, který má právní podklad v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013, o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování dublinského nařízení. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu před správním orgánem dne 25. 1. 2023 navíc žalobce potvrdil, že v Rakousku v září 2022 podal žádost o mezinárodní ochranu a že mu byly sejmuty otisky prstů.
11. Skutečnost, že žalobce podal v Rakousku žádost o mezinárodní ochranu tak plyne z podkladů, které jsou obsahem správního spisu a potvrdil ji i žalobce v řízení před žalovaným. Tuto skutečnost proto nebylo nutné dále dokazovat např. prostřednictvím protokolu o podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v Rakouské republice, jehož absenci žalobce namítá. Žalovaný věc posoudil správně, pokud na základě čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení konstatoval příslušnost Rakouské republiky k posouzení žádosti žalobce.
12. Námitka nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatečné posouzení jeho dopadu soukromého a rodinného života žalobce, rovněž důvodná není. Dne 25. 1. 2023 při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce na dotaz správního orgánu sdělil, že v České republice nemá příbuzné. Má zde známé, se kterými je v kontaktu a kteří mu pomůžou s adaptací v České republice. Žádné konkrétní osoby žalobce nespecifikoval.
13. Žalovaný se případným porušením práva žalobce na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) v napadeném rozhodnutí explicitně nezabýval. Zabýval se však důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení a dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou tyto důvody dány. Žalovaný mimo jiné konstatoval, že žalobce nemá na území České republiky žádné příbuzné, ani blízké

sociální vazby, a že v České republice v minulosti nepobýval. Takové posouzení v sobě implicitně zahrnuje i posouzení z hlediska dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a lze jej považovat za dostatečné.

14. Stěžejní je, že žalobce v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem neuváděl skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohlo k porušení čl. 8 Úmluvy dojít. Absence takových skutečností brání aktivaci extrateritoriálního účinku předmětného článku Úmluvy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010-62). Pouhá krátkodobá známost či krátkodobé přátelství nepředstavují hrozbu nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, neboť podmínky pro jeho aplikaci jsou podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva velmi přísné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). Existenci běžných přátelských vazeb na území České republiky nelze považovat ani za důvod „zvláštního zřetele hodný“ ve smyslu čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení.
15. Pokud jde o tvrzení, že žalobce je v zemi původu ohrožen na životě, to není pro posuzovanou věc relevantní. Napadené rozhodnutí není meritorním posouzením žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a nemá za následek povinnost žalobce vycestovat do země původu.

III. Závěr a náklady řízení

16. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýká, a neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. května 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně